

Innst. 239 S

(2011–2012)

Innstilling til Stortinget fra finanskomiteen

Dokument 8:51 S (2011–2012)

Innstilling fra finanskomiteen om representantforslag fra stortingsrepresentantene Trine Skei Grande og Borghild Tenden om en gjennomgang av sjablongreglene for beskatning av fri telefon og andre elektroniske kommunikasjonstjenester

Til Stortinget

Sammendrag

I dokumentet ble følgende forslag fremmet 1. februar 2012:

«Stortinget ber regjeringen gå igjennom sjablongregler for beskatning av fri telefon og andre elektroniske kommunikasjonstjenester, med sikte på å avvikle beskatning av fri mobiltelefon senest i forbindelse med framleggningen av revidert nasjonalbudsjett 2012.»

Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Gunvor Eldegard, Irene Johansen, Gerd Janne Kristoffersen, lederen Torgeir Micaelsen, Torfinn Opheim, Knut Storberget og Dag Ole Teigen, fra Fremskrittspartiet, Jørund Rytman, Ketil Solvik-Olsen, Kenneth Svendsen og Christian Tybring-Gjedde, fra Høyre, Gunnar Gundersen, Arve Kambe og Jan Tore Sanner, fra Sosialistisk Venstreparti, Geir-Ketil Hansen, fra Senterpartiet, Per Olaf Lundteigen, fra Kristelig Folkeparti, Hans Olav Syversen, og fra Venstre, Borghild

Tenden, viser til at finansministeren har uttalt seg om forslaget i brev av 29. februar 2012 til finanskomiteen. Brevet følger som vedlegg til denne innstillingen.

Komiteen er enig med Finansdepartementet i at det er grunnlag for å vurdere om dagens beløpsgrenser og satser fortsatt er hensiktsmessige. Både prisutviklingen, endringer i tjenestetilbudet fra teleoperatørene og forbruksutviklingen vil kunne tale for at en gjennomgang av satser og beløpsgrenser bør foretas. Komiteen forutsetter at eventuelle forslag til endringer fremmes i forbindelse med alminnelige budsjettprosesser.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmet fra Venstre, vil understreke at det skattemessige utgangspunkt er at enhver fordel av økonomisk art som mottas grunnet arbeid er skattepliktig inntekt. Dette gjelder også uavhengig av arbeidsgivers eventuelle merkostnader.

Når skattyter oppnår besparelse i private utgifter pga. bruk av arbeidsgivers telefon eller elektroniske kommunikasjonstjenester, er vilkåret om en økonomisk fordel oppfylt. Flertallet er enig i finansministerens vurdering om at dette er en riktig tilnærming til fordelsbeskatningen av naturalytelser i arbeidsforhold. Dette sikrer også jevnere og likere beskatning, uavhengig av arbeidsgivers direkte utgifter.

Flertallet mener at skatteplikten vanskelig kan gjøres avhengig av eventuelle identifiserbare merkostnader hos arbeidsgiver. Fra et likebehandlingssynspunkt, men også av hensyn til et praktisk regelverk, taler dette for at nåværende ordning videreføres. Flertallet mener dagens regelverk derfor er hensiktsmessig.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet understreker at forslaget om avvikling av beskatning av fri mobiltelefon/elektroniske tjenester hadde da reglene ble endret i 2006, et proveny på 940 mill. kroner. Med den stadig økende bruken av elektroniske tjenester er det naturlig å anta at provenyet i dag er betydelig høyere. Forslaget sier samtidig at avvikling av nevnte skatt skal finne sted senest i forbindelse med fremleggelsen av revidert statsbudsjett i mai.

Komiteens medlem fra Venstre viser til de argumenter som framføres for en gjennomgang av sjablongreglene for beskatning av fri telefon og andre kommunikasjonstjenester – med det formål å utvikle beskatning av «fri» mobiltelefon – i Dokument 8:51 S (2011–2012).

Dette medlem viser til at utviklingen innen elektronisk kommunikasjon og mobiltelefoni har imidlertid vært betydelig siden 2006. Svært mange bedrifter bruker nå utelukkende mobiltelefoner og har ikke lenger fast telefon på arbeidsplassen. Det er svært få arbeidstakere som har en egen «privat mobiltelefon» i tillegg til den de må ha i sin jobbsituasjon. I tillegg har kostnadene knyttet til mobilbruk/-samtaler blitt drastisk redusert. Svært mange abonnements typer innebærer i realiteten fri bruk av telefonen. Den «fordel» det er for den enkelte å bruke den samme telefonen privat som på jobb, er i realiteten en fordel som ikke lenger er av økonomisk betydning for arbeidsgiver, og det er derfor svært tvilsomt om dette lenger kan kalles en naturalytelse som bør beskattes.

Dette medlem er glad for at både finansministeren og en samlet komité mener at det er hensiktsmessig at dagens beløpsgrenser og satser vurderes, og ser fram til en snarlig vurdering av disse. Dette medlem viser videre til at en avvikling av beskatning av «fri» mobiltelefon kan innebære et betydelig proveny og ser derfor at det vil være mest hensiktsmessig å se en slik avvikling i sammenheng med

øvrige skatte- og avgiftsendringer. Dette medlem foreslår derfor at en avvikling av skattlegging av «fri» mobiltelefon skjer i forbindelse med statsbudsjettet for 2013 og ikke i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett 2012 som først foreslått.

Dette medlem fremmer på denne bakgrunn følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen gå igjennom sjablongregler for beskatning av fri telefon og andre elektroniske kommunikasjonstjenester, med sikte på å utvikle beskatning av fri mobiltelefon i forbindelse med framleggingen av statsbudsjettet for 2013.»

Forslag fra mindretall

Forslag fra Venstre:

Forslag 1

Stortinget ber regjeringen gå igjennom sjablongregler for beskatning av fri telefon og andre elektroniske kommunikasjonstjenester, med sikte på å utvikle beskatning av fri mobiltelefon i forbindelse med framleggingen av statsbudsjettet for 2013.

Komiteens tilråding

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til representantforslaget og rår Stortinget til å gjøre slikt

v e d t a k :

Dokument 8:51 S (2011–2012) – representantforslag fra stortingsrepresentantene Trine Skei Grande og Borghild Tenden om en gjennomgang av sjablongreglene for beskatning av fri telefon og andre elektroniske kommunikasjonstjenester – vedlegges protokollen.

Oslo, i finanskomiteen, den 17. april 2012

Torgeir Micaelsen

leder

Knut Storberget

ordfører

Vedlegg

Brev fra Finansdepartementet v/statsråden til finanskomiteen, datert 29. februar 2012

Dokument 8:51 S (2011-2012) Representantforslag om en gjennomgang av sjablongreglene for beskatning av fri telefon og andre elektroniske kommunikasjons tjenester

Jeg viser til forslaget fra representantene Trine Skei Grande og Borghild Tenden, der det bes om at regjeringen går igjennom sjablongreglene for beskatning av fri telefon og andre elektroniske kommunikasjons tjenester. Det bes om avvikling av beskatningen av fri mobiltelefon senest i forbindelse med framleggingen av revidert nasjonalbudsjett 2012.

Representantene viser til at mange bedrifter ikke lenger benytter fasttelefoner, men lar de ansatte disponere mobiltelefoner som kan benyttes både i tjenesten og privat. Det vises også til at kostnadene ved mobilbruk har blitt drastisk redusert. Det hevdes videre at mange abonnementstyper i realiteten innebærer fri bruk av telefonen. Det anføres også at det er svært tvilsomt om det faktisk eksisterer en fordel ved privat bruk når bruken ikke har økonomisk betydning for arbeidsgiver.

Jeg vil først framheve det klare skatterettslige utgangspunktet om at enhver økonomisk fordel som mottas på grunn av arbeid, anses som skattepliktig inntekt. Spørsmålet om det foreligger en økonomisk fordel skal vurderes ut fra skattyters egne forhold. Arbeidsgivers kostnader knyttet til ytelsen er derfor normalt ikke avgjørende. Dette utgangspunktet gjelder fullt ut også for den typen ytelser som representantforslaget omfatter.

Privat bruk av arbeidsgiverfinansiert mobiltelefon mv. vil normalt redusere eller eliminere behovet for den ansatte til å bekoste egne, private telefonutgifter mv. Når det oppnås en besparelse knyttet til kostnader den ansatte uansett ville pådratt seg, vil grunnvilkåret om økonomisk fordel for den ansatte være oppfylt. Dermed oppstår det også skatteplikt for en slik ytelse.

Mange arbeidsgivere kan for eksempel på grunn av en sterk forhandlingsposisjon som en storkunde hos leverandøren, oppnå betingelser som innebærer at privatbruken i liten grad påfører merutgifter. Det er i denne sammenheng ikke avgjørende, da det ikke påvirker den ansattes besparelse. Det avgjørende er hva den ansatte selv ville måtte betale for den/de tjenestene han mottar fra sin arbeidsgiver.

Etter min mening er dette en riktig og nødvendig tilnærming til fordelsbeskatningen av naturalytelser i arbeidsforhold. Dersom man skulle legge avgjørende vekt på om ytelsen/privatbruken medfører økte utgif-

ter for arbeidsgiver, ville det åpne for kompliserte bevisvurderinger knyttet til spørsmålet om privatbruken medfører slik utgiftsøkning. Eksempelvis er det naturlig å anta at leverandører av bedriftsabonnement med fri bruk, også for ansattes private formål, tar antatt privatbruk med i betraktningen ved prisfastsettingen til bedriften. Det ville også føre til at ansatte som jobber i tilsvarende stillinger hos eksempelvis en produsent og en detaljist, kunne få fastsatt til dels betydelig ulik skattepliktig fordel av samme vare/tjeneste som de mottar fra arbeidsgiveren.

Dette innebærer at den reelle verdien av en naturalytelse fra arbeidsgiver under gitte forutsetninger kan overstige arbeidsgivers faktiske utgifter til ytelsen. Noe påfallende er ikke dette, og det gir ingen god grunn til å begrense skatteplikten for denne reelle verdien. Jeg er med andre ord ikke enig i at et eventuelt fravær av merkostnader for arbeidsgiver knyttet til privatbruken bør medføre skattefrihet for den økonomiske fordel som den ansatte mottar.

Blant annet ut fra likehetshensyn er det er prinsipielt uheldig dersom ytelser arbeidstaker mottar fra arbeidsgiver, enten det er kontant lønn eller naturalytelser, ikke skatlegges. Skattefritak for arbeidsgiverfinansiert mobiltelefon vil innebære betydelig forskjellsbehandling av skattytere. De som ikke får fri mobiltelefon, enten fordi de ikke er i jobb eller fordi arbeidsgiver ikke gir tilbud om dette, må betale for egen mobilbruk av allerede skattlagt inntekt.

Jeg mener i utgangspunktet at gjeldende regelverk for beskatning av fri telefon fungerer tilfredsstillende. Sjablongbeskatningen er enkel å forholde seg til for både arbeidsgiver og arbeidstaker og framstår som en hensiktsmessig modell, særlig sammenlignet med tidligere regler.

Representantene peker på at prisene på elektroniske kommunikasjons tjenester har blitt kraftig redusert siden sjablongreglene ble vedtatt. Jeg enig i at det er grunnlag for å vurdere om gjeldende beløpsgrenser og satser fortsatt er hensiktsmessige. Den økonomiske fordel er imidlertid ikke bare et produkt av prisen per enhet, men i stor grad også av forbrukets omfang. Tidligere undersøkelse departementet har gjort, tydet på at prisreduksjonen ble oppveid gjennom økt forbruk, slik at den gjennomsnittlige kostnaden for privatabonnementer hadde holdt seg på om lag samme nivå som da reglene ble vedtatt. Det kan imidlertid være hensiktsmessig å vurdere dette på nytt nå.

Jeg er også åpen for å vurdere om de endringene i tjenestetilbud og bruk mv. som representantene peker på, gir grunnlag for andre justeringer i sjablongbeskatningen av elektroniske kommunikasjonstjenester i forbindelse med et fremtidig budsjett-

opplegg. En avvikling av fordelsbeskatningen for privat bruk av arbeidsgiverfinansiert mobiltelefon er imidlertid ikke veien å gå.